

מסכת מעשרות

פרק ה

א. העוקר שתלים מתוך שְׁלוֹ וְנִטְעַתוֹ שְׁלוֹ, פְּטוּר. לִקְחַת בְּמַחְבֵּר לְקַרְקַע, פְּטוּר. לִקְחַת לְשִׁלַּח לְחֵבְרוֹ, פְּטוּר. רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה אוֹמֵר, אִם יֵשׁ פִּיּוּצָא בָהֶם נִמְכָּרִים בַּשּׁוּק, הֲרִי אֵלּוֹ חִיבִין:

ב. העוקר לֶפֶת וְצִנּוֹנוֹת מתוך שְׁלוֹ וְנִטְעַתוֹ שְׁלוֹ לְזֶרַע, חִיב, מִפְּנֵי שֶׁהוּא גֶרֶן. בְּצָלִים, מִשֶּׁהִשְׁרִישׁוּ בְּעִלְיָה, טָהְרוּ מִלְטִמָּא. נִפְלָה עֲלֵיהֶם מִפֶּלֶת וְהֵם מְגָלִים, הֲרִי אֵלּוֹ כְּנֻטוּעִים בַּשָּׂדֶה:

ג. לא יִמְכֹּר אָדָם אֶת פְּרוֹתָיו מִשְׁבָּאוֹ לְעֹנֶת הַמַּעֲשָׂוֹת לְמִי שֶׁאִינוֹ נֹאֲמָן עַל הַמַּעֲשָׂוֹת, וְלֹא בַשְּׁבִיעִית לְמִי שֶׁהוּא חָשׂוֹד עַל הַשְּׁבִיעִית. וְאִם בִּכְרוֹ, נוֹטֵל אֶת הַבְּכוֹרוֹת וּמוֹכֵר אֶת הַשָּׂאָר:

ד. לא יִמְכֹּר אָדָם אֶת תְּבֵנּוֹ וְאֶת גִּפְתּוֹ וְאֶת זִגְיוֹ לְמִי שֶׁאִינוֹ נֹאֲמָן עַל הַמַּעֲשָׂוֹת, לְהוֹצִיא מֵהֶן מִשְׁקִין. וְאִם הוֹצִיא, חִיב בַּמַּעֲשָׂוֹת וּפְטוּר מִן הַתְּרוּמָה, שֶׁהַתְּרוּמָה בְּלָבּוֹ עַל הַקְּטוּעִים, עַל הַצִּדִּידִים וְעַל מֵה שֶׁבִּתּוֹךְ הַתְּבֵן:

ה. הלוקח שזדה ירק בסוריא, אם עד שלא בא לעונת המעשרות, חייב. ומשכא לעונת המעשרות, פטור, ולוקט כדרךכו והולך. רבי יהודה אומר, אף ישכר פועלים וילקט. אמר רבן שמעון בן גמליאל, במה דברים אמורים, בזמן שקנה קרקע, אבל בזמן שלא קנה קרקע, אם עד שלא בא לעונת המעשרות, פטור. רבי אומר, אף לפי חשבון:

ו. המתמד ונתן מים במדה ומצא כדי מדתו, פטור. רבי יהודה מחייב. מצא יותר על כדי מדתו, מוציא עליו ממקום אחר לפי חשבון:

ז. חורי הנמלים שלנו בצד הערמה החיבת, הרי אלו חייבים, שידוע שמדבר הגמור היו גוררין כל הלילה:

ח. שום בעל בכי, ובצל של רכפא, וגריסין הקילקיון, והעצשים המצריות, רבי מאיר אומר, אף הקרקס, רבי יוסי אומר אף הקוטנים, פטורים מן המעשרות, ונלקחין מכל אדם בשביעית. זרע לוף העליון, זרע פרחים, זרע בצלים, זרע לפת וצנונות, ושאר זרעוני גנה שאינן נאכלים, פטורים מן המעשרות, ונלקחין מכל אדם בשביעית, שאף על פי שאביהן תרומה, הרי אלו יאכלו:

